

บทโครงร่าง (Story Outline)
ภาพยนตร์ เรื่อง ถ้าเชือกก็บ้าแล้ว (bullshit)

Copy writer :

SUDIN CHAOHINFA สุติน ชาวหินฟ้า
dfilm school / www.igoodmedia.net
e-mail – sudin.expert@yahoo.com
phone – (+66) 8 8291 9232
date – 20 July 2018

Length : 30 sec.

Genre : ตลก – comedy

Synopsis : เรื่องเล่าจากจำยิ้ม และดีสาวสูงวัย
ในงานเลี้ยงรุ่น

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

FADE IN

วันนี้ บนท้องถนน คุณุ่นวายนกว่าทุกวัน รถบรทุก
หมุดคันหนึ่ง วิ่งช้าๆ ผ่านป้ายจราจรและเลี้ยวโค้ง
เลขไปสัก 20 เมตร เกิดพลิกตะแคงข้าง. ที่ป้าย
จราจร มีตำรวจ 2 นาย รีบวิ่งออกไปตรวจดู
เหตุการณ์.

ผ่านไป 15 นาที รถยังนอนตะแคงที่เดิม คนขับรถ
เป็นชายวัยกลางคน เดินกะเผลกเล็กน้อย ท่าทาง
เขาปลอดภัยดี แต่มีหมูหลุดออกมาจากรถ ราวดีห้า

ตัว เดินเพื่อนผ่านไปทั่ว คนขับรถเจ้าของหมู จึงรีบ
ค้อนไม้ให้มันวิ่งหนีไป จำยิ้ม เห็นหมูตัวหนึ่ง ห่าง
ออกไปจากที่เกิดเหตุราว **100** เมตร มันคงหลุด
ออกมาตัวแรกๆ และไม่มีใครเห็น เขายืนอยู่ในจุด
ที่ใกล้มันที่สุด จะเรียกให้เจ้าของไปรับมันมา ก็คง
ไม่ทัน มันอาจถูกรถชนเสียก่อนแน่ เขาสังเกตที่
คอของมัน มีเชือกผูกไว้ จำยิ้มจึงเดินไปจูงมัน
กลับมา. แต่หมูมันไม่ใช่ตัว มันจึงกึ่งวิ่งกึ่งเดิน
นำหน้าคนจูง.

ขณะจำยิ้มกับหมูเดินเลาะริมถนนไปหาเจ้าของ
ชายชี่เฒ่าคนหนึ่งเดินเซสวนมา “อ้าว! นั่น จะจูง
หมาไปไหนล่ะ?”

จำยิ้มเห็นว่าเป็นคนเฒ่า จึงไม่คิดถือสา “มันคือหมู
ไม่ใช่หมา”

“อย่ายุ่ง” เลียงคนเฒ่า ตวาดขึ้น พร้อมจ้องหน้า
จำยิ้มถมึงทิ้ง

“ผมถามหมู ไม่ได้ถามคุณตำหนวด”

จำยิ้ม.

CUT

ชีวิตของตำรวจหนุ่มโสดใหญ่ แต่ยศเล็กแค่ จ่าสิบตำรวจ วัย 50 ปี แต่หัวใจ 30 ปี ซึ่งไม่เคยคิดว่าตัวเองแก่ จึงต้องทำงานหนัก ไม่มีวันหยุด รายได้มันรั่วไปกับการดื่มและการเที่ยวเตร่มากกว่า การเป็นตำรวจชั้นผู้น้อยไม่มีอะไรดีไปกว่า หางานอื่นทำ เป็นการเพิ่มรายได้ แต่สำหรับจ่ายิ้ม ไม่เคยพอ ไม่เคยคิดแม้จะสะสมเงินทองไว้ใช้กินในตอนที่คิดแค่ว่าแค่ขอให้สนุกไปวันๆ. แต่จ่ายิ้ม รับผิดชอบประชาชนไม่เคยเถียงว่าเขาจะเป็นใคร ถ้าไม่ใช่ผู้ร้าย มักจะเรียกรอยยิ้มจากเขาเสมอ สวมกับที่ทุกคนเรียกว่า จ่ายิ้ม.

บ่ายสี่โมง จ่ายิ้มเลิกงานที่บ๊อม เขาคิดถึงเวลาที่มีความสุขหลังเลิกงาน และรู้สึกหิวข้าวขึ้นมาทันที. จ่ายิ้มกลับไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวที่บ้านพัก เสร็จแล้วขับรถเข้ามาในเมือง แวะที่ร้านอาหารบุฟเฟ่ต์แห่งหนึ่ง เป็นร้านเปิดใหม่. เขาจอดรถ และเดินอย่างคนอารมณ์ดี ไปที่ประตูกระจก เปิดมันเข้าไปภายในร้านโอ้อ่า น่านั่ง ปลอดภัยไปลง เพราะมีลูกค้าอยู่เพียงไม่กี่คน ช่างเป็นเป็นบรรยากาศที่สุดแสนอร่อย. จ่ายิ้มกวาดสายตาไปรอบๆ เขาพบสิ่งถูกใจเข้าแล้ว คราวนี้เป็นสาวงามคนหนึ่ง นั่งที่โต๊ะฝั่งตรงข้าม เธอสบตาเขา และเขายิ้มให้เล็กน้อย. จ่ายิ้มมีวิธีจีบสาวตามแบบฉบับของ

ตัวเอง เขาเรียกพนักงาน แล้วสั่งอาหารที่คิดว่า
สุดพิเศษสำหรับสาวงามผู้นี้ และของตัวเองด้วย.

ลักรู้ พนักงานก็นำบะหมี่สุตรหอมอร่อยมาเสิร์ฟ
ให้หญิงสาว พร้อมมายมีอมาที่จำยิ้ม เขาสบตา กับ
เธออีกครั้งพร้อมกับพยักหน้าเชื้อเชิญ หญิงสาว
ยิ้มรับ กล่าวขอบคุณเบาๆ และลงมือกินบะหมี่บน
โต๊ะ. จำยิ้มไม่หยุดแค่บะหมี่สามถ้วย เขาสั่งของ
กินอีกหลายอย่าง เพื่อแสดงความใจกว้าง จน
อาหารเต็มโต๊ะของหญิงสาว. เวลาผ่านไป เธอคง
อิ่มแล้วละ แต่ก็ยังมีของกินอย่างอื่นทยอยมา
เรื่อยๆ คราวนี้ดูหน้าเธอรู้ดีก้อติด แต่เป็นความ
ติดที่ไม่ใช่เพราะกินอิ่มจัด แต่เป็นเพราะสาเหตุ
อื่นมากกว่า. แต่จำยิ้มก็ยังแสดงความมีน้ำใจ ด้วย
การสั่งไอศกรีมปิดท้ายให้อีก. ตอนนี้อาหารก็เลย
เต็มโต๊ะจนไม่เหลือที่ว่าง.

ทั้งจำยิ้มและหญิงสาว ไม่ทันสังเกตว่า พนักงาน
ชายหญิงคู่หนึ่งกำลังกระซิบกระซาบ และจับจอง
พวกเขาอยู่ ด้วยหน้าท่าทางแปลกๆ.

มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาชัดเจน จ่ายิ้มรับสาย
ทำเก๋ๆ กังอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วเขาต้องรีบไป. เขา

จึงส่งยิ้มให้หญิงสาว แล้วลุกขึ้นเปิดประตูออกไป
ทิ้งให้หญิงสาวอยู่ตามลำพัง.

“โธ่ จะไปก็ไม่บอก เบอร์โทร ก็ไม่ทิ้งไว้ให้เลย คน
อะไรวะ?” เธอบ่นกับตัวเอง และเตรียมจะลุก
ออกไปบ้าง แต่แล้วพนักงานผู้หญิงก็รีบเดินเข้ามา

“พี่คะ ถ้าพี่ทานไม่หมด พี่ต้องจ่าย”

“อะไรนะ”

“แต่ถ้าพี่ทานหมด ก็ไม่ต้องจ่าย” พนักงาน บอก
“เพราะเป็นกฎของทางร้านเราค่ะ”

“โธ่! ไฉนคนอวดรำอวดรวย มึงแน่จริง ก็ตามมา
จ่ายให้กูสิวะ” หญิงสาว ท่าสยดได้หลัง.

CUT TO

เย็นๆ แบบนี้ คนคงเลิกงาน ต่างแย่งกันใช้ถนน
เพื่อกลับบ้าน แต่มีขบวนแห่งานบวชยาวเหยียด
ทำให้ถนนแคบไปนิดตา. แต่จำยิ้มจำเป็นต้องไป
ทางนี้ ตามที่นัดหมายกับเพื่อนตำรวจไว้. เขา
เคลื่อนรถไปช้าๆ ตามรถยนต์เก๋งหรูสีม่วงดำ ซึ่ง

อยู่ข้างหน้า สาเหตุที่ทำให้ช้า คือรถตู้โดยสารคัน
ถัดไปข้างหน้า หยุดจอดรับส่งผู้โดยสารไปด้วย.

รถแก๊งค์นหรุ ราคาจะเกินสิบล้าน ซึ่งพลัดหลง
เข้ามาถนนเส้นนี้ ก็เลยกลายเป็นเป้าสายตา
กลายเป็นของแปลกบนถนนเส้นนี้ คนขับเป็นหนุ่ม
รูปหล่อ หน้าตาดี. แต่คนขับรถตู้ที่อยู่ข้างหน้า
เป็นผู้หญิง ดูเธอกำลังอารมณ์เสียบางอย่าง. ทำ
ให้หนุ่มเจ้าของรถ พลอยอึดอัดไปด้วย เพราะถูก
บีบด้วยฝูงคน และความล่าช้าของรถ. หญิง
เจ้าของรถ ยกโทรศัพท์ขึ้นมา แล้วกดเบอร์
ในขณะที่รถยังเคลื่อนอยู่ ทั้งที่มีป้ายสติ๊กเกอร์
รณรงค์ “ถ้าขับ ไม่โทร ถ้าโทร small talk” ติด
อยู่ที่กระจกหน้า

“ยูไส่ เดี่ยวนี่”

“ยูวัด”

เสียงตอบจากโทรศัพท์ ทำให้เธอไม่พอใจขึ้นมา
ทันที

“กูถามมึงต๊าย มึงยูไส่”

“เอ้! ... ยูวัด กะญิงวา”

“มิ่งไปบูชาเสาแตกหญิง ยูวัด”

“กูเป็นพะ มิ่งบให้กูยูวัด ลีให้กูไปยูไส”

“มิ่งบวช คือบอบอกกู”

“มิ่งเป็นแม่กูติ กুবวช กูจิงลืบอกมิ่ง”

“อัน ... บักหมาลีแม่มิ่งเฮีย มิ่งบวชแตญามไต่”

“กুবวชมาชาวปีแล้ว”

เธอจุกคิดอะไรบางอย่าง “โ้ย! โทรมิตินี่”

“เจริญพร อีฮามิ่ง”

คลิก!

พูดจบ เธอก็เบรครถหยุดกะทันหัน ไม่เช่นนั้น จะชนคนข้างหน้า และผู้โดยสารคนหนึ่งขอลง. รถตู้โดยสารคันนั้น ก็หยุดให้คนลงแบบไม่เกรงใจรถคันข้างหลัง. จำยิ้มฉวยโอกาสเห็นช่องว่าง ขับแซงรถเก่งขึ้นมา. มีช่องว่างอีก จำยิ้มก็ขับแซงขึ้นไปประกบข้างรถตู้โดยสารคันนั้นได้อีก แต่ก็ต้องหยุดรอรถข้างหน้า. เขามองออกจากกระจกรถ สบตา

กับคนขับรถตู้. หญิงเจ้าของรถตู้ สังเกตเห็นป้าย
โล่ตำรวจ ที่ด้านข้าง.

“ตำรวจกะตาย ลีจับกุมอ้นอ” เธอบ่นกับตัวเอง

“ผมมาธุระที่ต่างจังหวัด คงไม่เจอกันสักสองสาม
วันนะ” หนุ่มเจ้าของรถเก๋ง พุดโทรศัพท์.

ถ้าปล่อยให้คิดขบวนรถแบบนี้ คงไปไม่ทันนัดแน่
จำยิ้มจึงเปิดไฟหน้า บีบแตรขอทาง อาศัยเป็นรถ
ตำรวจ จึงผ่านไปไต่ไม่ยาก.

คนขับรถตู้ ยังคงขับรถช้าๆ เรื่อยๆ จนกระทั่งถึง
แยกไฟแดง ถนนก็ยังไม่ว่าง เพราะขบวนแห่ ยาว
มากกินพื้นที่ถนนไปไกล. รถเก๋งของหนุ่มหล่อ
หยุดกะทันหันเกือบชนกันท้ายรถตู้. ทำให้เขารู้สึก
ไม่พอใจมาก.

CUT TO

ที่ด่านตรวจรถ แห่งหนึ่ง ยิงใกล้ค่ำ รถก็ยิ่ง
หนาแน่น. ที่มุมหนึ่งของด่านตรวจ มีตำรวจอยู่
ปฏิบัติหน้าที่แค่นายเดี่ยว อยู่ระหว่างชำระข้อ
พิพาท ระหว่างหญิงสาวคนหนึ่งกับเพื่อน ซึ่งสวม
เสื้อผ้าเปียกทั้งคู่ เหมือนกับไปเล่นน้ำที่ไหนมาสัก

แห่ง กับผู้ชายคนหนึ่ง ทำทางไม่น่าไว้วางใจ กรณีพิพาทกัน ไม่ใช่เรื่องรถ แต่เป็นเรื่องอื่น.

หญิงสาว หน้าตามอมแมมด้วยแป้ง เจ้าของเรื่องให้การกับนายตำรวจผู้นั้น.

“พี่ตำรวจคะ เขาจับนมหนู ตอนเล่นน้ำสงกรานต์”

“จริงๆ ค่ะ หนูเป็นพยานได้” เพื่อนสาว พุดและพยักหน้าให้ตำรวจ ในขณะที่ตำรวจนายนั้น กำลังง่วนอยู่กับการเขียนข้อความบางอย่าง ลงบนเอกสารการเสียค่าปรับ. เขาเอ่ยขึ้นกับ หนู่มคู่อกรณี.

“แบบนี้ คุณเป็นฝ่ายผิด ไปล่องละเมิดคนอื่น คุณจะว่ายังไง?”

“ขอโทษครับคุณตำรวจ ผมจะไม่ทำอีกแล้ว” หนู่มผู้นั้น มีที่ทำอ่กลง

พอดีจำยิ้มมาถึงพอดี

“ไง จำ มาช้าหน่อยนะ”

“รถติดเป็นบ้าเลย” จำยิ้ม ตอบ

“ถ่ายรูปให้หน่อย”

“เรียกผมมาเนีย แค่ถ่ายรูปเองหรือ?”

จำยิ้มรับกล้องวิดีโอจากเพื่อนตำรวจมา.
นายตำรวจผู้นั้น หันไปพูดกับหนุ่มที่เป็นจำเลย

“เออจี้ คุณเสียค่าปรับแทนก็ละกัน สองพันบาท”

หนุ่มคนนั้น ถ้วงกระเป๋าสตางค์เงิน ออกจากกระเป๋าสตางค์
กางเกง แล้วหยิบแบงค์พันออกมาสองใบ ยื่นให้
ตำรวจ

“นี่รับค่าปรับ”

ตำรวจรับเงินมา แล้วฉีกใบเสร็จที่เสียค่าปรับ ส่ง
ให้หนุ่มคนนั้น.

“เสร็จละ แยกย้ายกันกลับได้”

หญิงสาวผู้เสียหาย แสดงความไม่พอใจทันที
“อ้าว! พี่ตำรวจ หนูก็โดนจับนมฟรีสิคะเนี่ย”

หนุ่มคนนั้นพูด ก่อนผละจากไป “ฟรีที่ไหนกันล่ะ
พี่เพิ่งจ่ายไปสองพัน”

จำยิ้มพูดสอดขึ้น “ค่าปรับเข้าหลวงครับ”

หญิงสาวจึงค้อนขวับ ใส่หน้าจำยิ้ม “แต่มัน นม
หนูนะกะ ไม่ใช่ นมหลวง”

จำยิ้ม.

CUT TO

ถนนว่างแล้ว โกลั่ลี้แยก สัญญาณไฟเหลืองสว่าง
ขึ้น หนุ่มหล่อ เจ้าของรถหรู ฉวยโอกาสถนนว่าง
พยายามจะแซงรถตู้ขึ้นไปข้างหน้า ก่อนสัญญาณ
ไฟแดงขึ้น แต่มีรถมอไซค์แซงตัดหน้า จึงหัก
พวงมาลัยรถกลับ จังหวะเดียวกับรถตู้เบรค รถ
เก๋งจึงชนท้ายรถตู้เต็มแรง.

มีเสียงดังโครม!! ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง.

หญิงคนขับรถตู้ รีบลงมาจากรถ เดินตรงไปปะทะ
คารมกับหนุ่มรถเก๋ง.

“มึงขับรถหาสิแตกหญิง มึงสิฟ่าวไปไส”

“กูก็อดทนมานานแล้วนะโว้ย ขับรถแบบนี้”

“มึงบอเบิ่งเลยติ ว่าไฟแดง”

“แดงที่ไหนแล้ว มันเพิ่งจะเหลือง”

ขณะเดียวกัน คนโดยสารบนรถตู้ ก็ทยอยลงจากรถไป.

“พวกกู ลีไปไต่ ฉิ่งบอจ่ายค่ารถ”

แต่คนเหล่านั้น ไม่ฟังคำของ เจ้าของรถ พวกเขาพากันเดินตรงไปที่บริเวณท้ายรถ ... ทั้งหญิงคนขับรถตู้ และหนุ่มเจ้าของรถเก๋ง หยุดทะเลาะกัน พากันหันมองตามไป ดูเหตุการณ์ ที่อยู่ห่างออกไปจากท้ายรถ ราว **20** เมตร ผู้คนข้างๆ ก็เริ่มทยอยไปมุงดู ณ จุดนั้น.

มอไซค์คันหนึ่ง ล้มลงที่ฟุตบาท ช้างเสาไฟฟ้า คนขับเป็นพ่อ คนซ้อนเป็นแม่ กำลังอุ้มประคองลูก ทุกคนได้รับบาดเจ็บ เลือดไหลที่พื้นถนน. เสียงร้องให้คร่ำครวญของแม่ เป็นที่น่าเวทนา เด็กไม่หายใจแล้ว ที่หัวมีเลือดไหลทะลักออกมาตลอด จนชุ่มโชก.

หนุ่มหล่อ พยายามพูดโทรศัพท์ถึงใครคนหนึ่ง แต่สัญญาณตอบรับขัดข้อง ทำให้เขารู้สึกเป็นกังวลมากขึ้น.

DISSOLVE

ที่**สวนอาหาร**แห่งหนึ่ง ตอนค่ำ มี่งานชุมนุมของคนค่อนข้างสูงวัย เลี้ยงเพลงคาราโอเกะ กล่อมให้บรรยากาศของงานดูสนุกครึกครื้น สอดรับกับป้ายข้อความบนเวที บ่งบอกเป็นงานเลี้ยงฉลองเกษียณอายุ **60** ปี ของคนวัยทำงานรุ่นเดียวกัน.

ณ มุมหนึ่งของงาน สตรี **4** คน มาพบกันครั้งแรกในงาน คือ **ญาณี ศรีสมร อรอุมา และ อุษา**. ญาณี ค่อนข้างสาวกว่าเพื่อน เพราะฐานะยากจน ศรีสมร ดูห่างไกล สุขุมมากกว่าใครๆ ส่วนอรอุมา กับ อุษา เป็นคนชอบสนุกเฮฮา.

เมื่ออดีตสาวงามทั้งสี่คน ซึ่งเป็นเพื่อนรัก มาพบกัน เรื่องราวเก่าๆ เมื่อ **30** ปี ก็ถูกขุดขึ้นมาเล่าตีแผ่ เป็นที่สนุกสนาน ในฐานะเพื่อนรักเก่า ที่จากกันไปแสนนาน.

ญาณี เล่าถึงลูกชาย

“ตอนนั้น เข้าอายุสิบขวบแล้วละ ไปสมัครงานร้านะส่งสารลูก ที่ไปทำแบบนั้น แต่เขาสมัครใจเอง”

“ลูกเธอเค้าเป็นเด็กดีนะ ที่อยากช่วยแม่ทำงาน”
อุษา ให้กำลังใจ

อรอุมา ย้ำอีกว่า “ชีวิตเขื่อน่าสงสารนะ จนมา
ตลอดเลย ต้องทำงานหนัก หามรุ่งหามค่ำ ... เออ
ลูกชายเธอได้งานมะละ?”

ฉานี ถ่ายหน้า

“ทำไมล่ะ รู้ว่าเค้าเห็นว่าลูกของเธอ เป็นเด็ก”
ศรีสมร ถาม

ฉานี ถ่ายหน้าอีก และตีหน้าเศร้าเล็กน้อย

อุษา แสดงความเห็นใจเพื่อน

“ทำไม เค้าไม่รับลูกเธอเข้าทำงาน เธอบอกเราได้
นะ เราเพื่อนกัน ช่วยเหลือกันได้”

“นั่นสิ เราเพื่อนกัน” อรอุมา เอ่ยย้ำ
“เพื่อนคือครอบครัว เรายินดีช่วย”

ศรีสมร เห็นว่าเรื่องราวเริ่มจะบานปลาย

“นี่ๆ ๆ ๆ น้อยๆ หน้อยๆ นั้นมันผ่านมาจะยี่สิบปี
แล้ว ... ตกลง เขาปฏิเสธลูกชายของเธอ เพราะ
อะไร?”

ฉานีตอบ

“นายจ้าง เขาขอที่อยู่ แต่ลูกชายเราไม่ให้”

“อ้าว เขาจะรับเข้าทำงานนั่นแหละ แล้วทำไมลูกเธอ
ไปบอกกะเขาแบบนั้นล่ะ”

“เขาบอกว่า ถ้าให้ที่อยู่ไปแล้ว เขากับแม่ จะไปอยู่
ที่ไหนล่ะ”

เรียกเสียงฮาขึ้นมาในกลุ่ม แบบไม่ได้ตั้งใจกัน.

ฉานี ยังเล่าความเป็น และความซื่อของลูกชาย
ต่ออีก ซึ่งเพื่อนๆ ก็สนใจฟังต่อ.

“ปีที่เขาจะเรียนจบ ครูก็พาเด็กๆ ไปออกค่ายกัน
หลายคืน คืนสุดท้ายครูก็จัดกิจกรรมให้เด็ก
สารภาพผิด ‘เอาละเด็กๆ คืนนี้เราจะมาทำสิ่งดีๆ
กัน ใครทำผิดอะไร ต้องพูดออกมาให้หมดนะคะ’
เด็กทุกคน ก็พูด พอสารภาพเสร็จ ก็ให้ดื่มน้ำจาก
ถังใบใหญ่ ซึ่งเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์ ก่อนดื่มก็ให้
อธิษฐานว่า จะไม่ทำผิดซ้ำอีก และดื่มแล้วบาปจะ

สลายไป ... อ่ะ! สมองขาด พุดคำหยาบกับแม่ พุด
เสร็จก็ดื่ม กรวิภา ชอบตื้น้องค่ะ พุดเสร็จก็ดื่ม
เบียร์ทำอะไรผิด ผมขโมยเงินพ่อครับ เสร็จ ดื่ม ...
เติกๆ ก็สารภาพกัน จนถึงลูกชายเรา เป็นคน
สุกท้าย อ้าว! ชีรนัย ว่าไง ทำอะไรผิดมา สารภาพ
ด่วน”

“ลูกชายเธอว่าไง?” อุษมา ถามสอด

“เขาบอก ผม..ผม..เพิ่งฉีได้ถึงน้ำศักดิ์สิทธิ์ เมื่อ
ตอนเย็นนี้เองครับ”

ทั้งสี่สาวไร้หัว ต่างระเบิดเสียงหัวเราะคิกคัก
ท่ามกลางบรรยากาศเพลงคาราโอเกะ.

พอหายเหนื่อย ก็เปลี่ยนเรื่องคุย.

“แล้วหัวเธอล่ะ? ไปอยู่ชะที่ไหน”

อรอุมา ถาม ญานี

“ได้หัวแก่ ไม่ดีเลย ตอนหลัง เรากะเค้า เริ่มมี
ปัญหา” ญานี เล่าด้วยความขมขื่น “หลังจากลูก
ชายไปอยู่ที่อื่นแล้ว เราเริ่มคุยกันไม่ค่อยรู้เรื่อง วัน
นั้น เราเองก็เหนื่อยงานข้างนอกแล้ว ยังต้องมา
หุงหาข้าวให้พวกกิน พอเค้าเปิดประตูใหญ่หน้าบ้าน

ก็ตะโกนถาม ‘วันนี้ กับข้าวอะไรจ๊ะ?’ พอเข้ามาใกล้ถึงหัวบรรไดบ้าน ก็ถามเราอีก ‘วันนี้ กับข้าวอะไรจ๊ะ?’... มาถึงประตูครัว ก็ถามอีก ‘วันนี้ กับข้าวอะไรจ๊ะ?’ คราวนี้ มายืนอยู่ข้างหลังเรา ก็ถามแบบเดิมอีก เสียงดังกว่าเก่า”

“เค้าคงทดสอบเธอละมังว่า หูของเธอยังดีหรือเปล่า” อูษา พูดสอดขึ้น “ดีนะ ที่เขาไม่ตะโกนใส่หูของเธอนะ”

“ใช่เลย เธอเดาถูก ... สุดท้าย เขาตะโกนที่หูของเรา จนอื้อไปหมด เขาหาว่าเราหูตึง”

“แล้วทำไมเธอ ไม่ตอบเขาไปละ ปล่อยให้ถามเข้าซี่อยู่ได้?”

“โธ่! เราบอกซ้ำสี่ห้าหนแล้ว ไข่แก่นั่น มันไม่ได้ยิน”

เพื่อนทั้งสามยิ้มไม่ออก “คงมีเรื่องทะเลาะกันอีกนาน” ญาณี สรุป.

เมื่อได้จังหวะ ครีสมร ก็พูดขึ้นว่า

“เฮ้อ พวกเธอยังไม่รู้อะไร เราน่ะติดคุกมาแล้วห้าปี”

“ห้า! เธอไปทำผิดอะไรร้ายแรง?” ฉานี่ ถาม

“ฆ่าตัว ยิงทิ้งมันคาที่นอนเลย” ศรีสมร พุดแบบไม่สะทกสะท้าน.

“โหดงะ เธอ” เพื่อนๆ ต่าง อูทาน พร้อมกัน

“นี่! อย่าเพิ่งโวยวายไป” อรอุมา ห้ามเพื่อนๆ “ไหนเธอลองเล่ามาสิ”

“ฆ่าตัวติดคุกไม่นานก็ได้ออก” ศรีสมร เล่าต่อ “แต่ถ้าฆ่าอีนั่งเมียน้อย เธอเคีย...! ป่านนี้ ยังอยู่ในคุกละมัง”

“โธ่! ฆ่าคน มันก็โทษเท่ากันนั่นแหละ” อูษา ว่า

“จะเท่ากันได้ไง ก็มันมีเมียน้อยตั้งห้าคน”

“ห้าคน!”

อดีตสามสาว อูทานพร้อมกัน โดยไม่ได้นัดหมาย

“ไง ชีวิตเธอเป็นไงมัง” ศรีสมร ถาม อรอุมา

“กะผิวคนที่สองนะเหอ ... อย่าไปพูดถึงมันเลย ที่แรก คิดว่ามันคงรับฐานะเราได้ แต่พอรู้ว่าเราต้องเท่านั้นแหละ มันก็เผ่นหนีไปซะงั้น”

“ผิวคนนี้ มันเลวี่ใช้ไม่ได้เลย” อูษา รู้สึกเจ็บแค้นแทนเพื่อน “พอมันรู้ว่าเธอต้อง มันก็ทิ้งเธอไป มันเป็นบ้าอะไร ถึงทำแบบนี้ได้ลงคอ”

เพื่อนๆ พยักหน้าพร้อมกัน เห็นด้วยกะ อูษา

“มันไม่ได้เป็นบ้า มันเป็นหมัน” อรุมา บอก

“อ้าว! ... เป็นซะงั้น” สามสาวไร้ผิวอีกสามคน อุทานพร้อมกัน โดยไม่ได้ตั้งใจ

“นี่! อูษา เป็นสะใภ้คนจีน เป็นไงมั่ง ได้ข่าวว่า ผิวเธอเป็นลูกยกตกตัญญูไม่ใช่เหอ?” ศรีสมร ถาม

“ซึ่งเมื่อก่อน เธอไปไหว้บรรพบุรุษที่สุสาน” อูษาเล่า “เราก็เตรียมเงินกระดาษไว้ให้บนโต๊ะหัวเตียง แต่เขาค้นลืม เราก็โทรไป เลียงเขาบอกว่ารู้สึกไม่สบายใจ ที่เผาเงินกระดาษไป เราก็แปลกใจว่าเฮียนี้ถ้าจะบ้า ทุกปี เฮียก็เผากระดาษเงินกระดาษทองอยู่แล้ว ของที่เตรียมไว้ให้ก็ไม่เอา ซอบไปหยิบยืมจากญาติๆ ... แต่ที่โทรไปถามเนี่ยะ เงินที่

ถอนออกมาจากเบงค์ หกหมื่นเมื่อวาน เป็น
ค่าเบี่ยงเลี้ยงคนงาน มันหายไปไหน เฮียเอาไปรี
เปล่า? ... เท่านั้นแหละ เขาก็ร้องไห้ สะอึกสะอื้น
เราก็แปลกใจ ว่าปีนี้พวกเรา ช่างกตัญญูบรรพบุรุษ
จริงจัง.”

อรอุมา ทำหน้าพะอืดพะอม “ถ้าเขายังไม่ตาย ก็
คงจะได้รางวัลลูกกตัญญูแน่ๆ เลย”

คุยกันเพลิน รู้สึกหิว ญาติ เป็นฝ่ายลุกไปตัก
อาหารก่อน ปล่อยให้เพื่อนสาวไว้ตัวทั้งสาม คุย
กันต่อ. ถัดจากเรื่องผัว แล้วก็มาเรื่องลูก ที่จะต้อง
คุยอวดกัน. อุษบา เล่าถึงความสำเร็จของลูกชาย.

“ลูกเรา จบเศรษฐศาสตร์ ตอนนี้อยู่มีธนาคารเป็น
ของตัวเอง เปิดสาขาไปทั่วละ และนี่ก็กะลึงจะ
ขยายสาขาไปลาว กะเวินตนาม ... เนี่ยะ เขาเพิ่ง
จะซื้อรถเฟอร์รารีให้แฟน เป็นของขวัญวันเกิด”

อรอุมา เกรงจะน้อยหน้าเพื่อน เธอก็เล่าถึง
วีรกรรม ของลูกชายเหมือนกัน

“แต่ลูกชายเรา เป็นนักบินได้ซักห้าปีมั้ง ตอนนี้มี
สายการบินเป็นของตัวเอง รั่วรวยมาก ก ก ก ...

เมื่อเดือนก่อนนะ ชื่อเครื่องบินเจ็ทโคโรน รุ่นแรก
ให้เป็นของขวัญวันเกิดของแฟน เหมือนกัน เราจึง
สุคปลื้มจริงๆ”

อุษา เห็นศรีสมร เจียบไป เพราะตั้งใจฟังเรื่องราว
ของเพื่อนมากกว่า

“สมร ลูกชายเธอล่ะ”

“ลูกชายเรา เรียนมาน้อย จบแค่วิศวะ” ศรีสมร
เล่าเรื่อยๆ “แต่ก็มีบริษัทเป็นของตัวเอง. มาสอง
สามปีนี้ เขาประสบความสำเร็จ ประมูลได้สัมปทาน
สร้างทางรถไฟความเร็วสูง ... เห็นเขาบอกว่า เขา
เพิ่งจะซื้อคฤหาสน์ให้เป็นของขวัญแฟน”

“โห! คฤหาสน์คงหรูน่าดู” อรุมา เปรยขึ้น

“ห้าสิบล้านหรือหกสิบล้าน เราก็ไม่แน่ใจ” ศรีสมร
บอก

จังหวะเดียวกันนั้น ญาณี เดินถือถาดอาหาร
กลับมาที่โต๊ะ

“เมათ้อะไรกันอยู่จ๊ะ พวกสาวๆ”

“กำลังพูดถึง ความสำเร็จของลูกๆ” อรอุมา บอก
“เออเนี่ย แล้วลูกชายเธอล่ะ เป็นไงบ้าง”

“ลูกชายพอโตขึ้น เป็นเกย์ ทำงานบาร์เกย์” ญาณี
หยุดคิดหนึ่ง มองหน้าเพื่อนๆ “เราก็ไม่อยากให้
ลูกเป็นแบบนี้หรอก”

เพื่อนสาวทั้งสามคน อึ้งไปชั่วอึดใจ อูษา จึงพูด
ปลอบใจเพื่อนไปว่า

“ลูกชายเธอ คงทำให้เธอผิดหวังไหม?”

“นั่นสิ” อรอุมา เสริม “ตั้งแต่เขาไม่ยอมให้ที่อยู่กะ
นายจ้าง แล้วก็-”

“ไม่หรอก จะว่าไปมันก็โอเคนะ” ญาณี ปฏิเสธ
แล้วบอก “รอบวันเกิดปีนี้ เค้าได้ของขวัญวันเกิด
จากแฟนตั้งหลายอย่างด้วยละ”

ศรีสมร ถาม “ลูกชายเธอโชคดีจังเนอะ ...
ของขวัญอะไรดี เธอ?”

“ก็รถเฟอร์รารี เครื่องบินเจ็ทโครน และคฤหาสน์
จากัวมันทั้งสามคน นั่นแหละ”

ฉานี่ ตอบแบบไม่อาย ... แต่ ศรีสมร อรอุมา
อุษา กลับล้าลักอะไรบางอย่าง ในลำคอ.

ฉานี่ ยังพูดต่อ ด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “เนี่ย
หลังเลิกงาน เค้าจะขับรถเฟอริวารี มารับเราด้วย
ละ”

งานเลี้ยงรุ่น ปีนี้ จัดเป็นปีแรก เพื่อนทุกคน สนุก
สุดหิวขยับกับบรรยากาศของงาน ยกเว้น ศรีสมร
อรอุมา อุษา รู้สึกไม่สบายขึ้นมาทันที จึงขอตัว
กลับก่อนงานเลิก. ส่วน ฉานี่ ต้องอยู่ต่อ รอถูก
ชายมารับ.

แต่จนกระทั่งงานเลิก ก็ไม่มีคิวแหวถูกมารับ เธอจึง
ออกไปโบกรถแท็กซี่.

จำยิ้ม อิกนั่นแหละ ออกมาหาเงินยามว่าง โดยมา
รับจ้างขับแท็กซี่.

“ไปไหนดีครับ” จำยิ้ม ถาม หลังฉานี่นั่งในรถ.

FADE OUT

END

